

§ 43c. Efter bestemmelsen skal forbud vedrørende EF-varemærker nedlægges af Sø- og Handelsretten i København, hvis forbudet efter rekvirentens begæring skal have virkning på enhver medlemsstats område, jf. forordningens art. 99, stk. 2.

Forbudet skal nedlægges af Sø- og Handelsretten i København, selv om sagerne ikke har tilknytning til det storkøbenhavnske område.

Det forudsættes, at behandlingen af sager om nedlæggelse af forbud sker i Sø- og Handelsrettens skifteafdeling.

Sø- og Handelsrettens afgørelse i forbudssagen kan efter stk. 2 kæres til Østre Landsret. Landsrettens afgørelse kan med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet indbringes for Højesteret, jf. henvisningen i stk. 3 til retsplejelovens kap. 57 (§650, jf. § 585).

Henvisningen i stk. 3 til retsplejelovens kap. 57 indebærer endvidere, at de bestemmelser, der gælder for fogedrettens nedlæggelse af forbud, gælder tilsvarende for Sø- og Handelsretten i sager om nedlæggelse af forbud vedrørende EF-varemærker.

Af praktiske grunde er det i stk. 3 fastsat, at fogedretten efter anmodning yder Sø- og Handelsretten bistand til varetagelsen af de opgaver vedrørende forbudets opretholdelse m.v., der er nævnt i retsplejelovens § 645.

Det følger af varemærkelovens § 43, stk. 4, at justifikationssagen, jf. retsplejelovens § 648, stk. 1, anlægges ved Sø- og Handelsretten, medmindre parterne vedtager andet. Det forudsættes således, at justifikationssagen, som det er tilfældet for nationale varemærker, efter parternes begæring og med landsrettens indforstående kan behandles af landsretten.

§ 43d. Bestemmelsen angår den situation, hvor rekvirentens begæring om nedlæggelse af forbud både vedrører et nationalt varemærke, hvor fogedretten efter almindelige regler ville være kompetent, og et EF-varemærke, hvor forbudet, efter rekvirentens begæring, skal omfatte alle EU-medlemslande, hvor Sø- og Handelsretten efter forslaget § 43c er kompetent. Efter bestemmelsen skal sådanne sager behandles ved Sø- og Handelsretten.

Til nr. 18.

I forhold til den gældende bestemmelse er der med den foreslåede ordlyd sket en opdeling og dermed tydeliggørelse af, hvilke administrative bestemmelser, der kan fastsættes i tilknytning til loven. Der er derfor primært tale om redaktionelle ændringer, se dog bemærkningerne til stk. 1 og stk. 4.

Stk. 1. Bestemmelsen indeholder i 2. pkt. en udtrykkelig bemyndigelse til at fastlægge det nærmere indhold af direktoratets sagsbehandling. Det gør det

muligt løbende at tilpasse sagsbehandlingen, så der fortsat hurtigt og effektivt kan registreres varemærker. Hensigten er, som omtalt i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4, at tilnærme direktoratets sagsbehandling til den sagsbehandling, der foregår ved Harmoniseringskontoret.

De rettigheder, der fremover ikke vil blive anset som umiddelbare registreringshindringer, må forventes primært at blive ældre kendetegn, herunder selskabsnavne. Det vil stadig i videst muligt omfang blive undersøgt af Patentdirektoratet, om der eksisterer sådanne ældre kendetegn, der ligner et nu ansøgt mærke, og resultatet af undersøgelsen vil blive sendt til ansøgeren i form af en søgningsrapport.

Den nævnte søgningsrapport til fremover blive et centralt led i sagsbehandlingen. Den nøjagtige udformning og indholdet af søgningsrapporterne er endnu ikke fastlagt, men udover den konkrete angivelse af mulige konfliktende rettigheder, vil der i, eller i tilknytning til, søgningsrapporten blive givet en grundig vejledning for den videre behandling af den pågældende ansøgning. Dette vil gøre ansøgeren i stand til på et oplyst grundlag at vurdere, om behandlingen af ansøgningen skal fortsætte uændret, om ansøgningen skal begrænses eller lignende.

Som anført under de almindelige bemærkninger, kan det herudover bestemmes, at indehaverne af de ældre varemærker, som nævnes i en søgningsrapport i en varemærkeansøgning, skal underrettes om den nye ansøgning eksistens. Registrerede rettigheder vil på denne måde fortsat tillægges en mere effektiv beskyttelse end uregistrerede rettigheder, der af naturlige årsager ikke kan inddrages i denne indledende behandling af ansøgningerne. Indehavere af ældre rettigheder kan via indsigelse og senere administrativ ophævelse håndhæve deres rettigheder overfor det yngre mærke.

Forslaget indeholder også udtrykkelig hjemmel til at dele ansøgninger og registreringer i overensstemmelse med art. 7 i Trademark Law Treaty. Herved bliver det muligt at foretage delvise overdragelser af varemærker, hvilket kan være særdeles praktisk for eksempel i forbindelse med frasalg af dele af en virksomhed.

Stk. 4. I stk. 4 foreslås en generel bemyndigelse til erhvervsministeren til at udstede regler m.v., der er nødvendige for anvendelsen af EF-varemærkeforordningen.

Behandlingen af EF-varemærkeansøgninger foregår ved Harmoniseringskontoret i Alicante.

De nationale myndigheder, i Danmark Patentdirektoratet, er i forordningen pålagt visse opgaver i tilknytning hertil. Patentdirektoratet skal bl.a. kunne modtage og videresende EF-varemærkeansøgninger